

между християнитѣ, и самитѣ тѣ, и поведението имъ спрѣмо тебе, и вторичното бѣгство на Лигия и, най-сетнѣ, тази тѣга и тревога, които диша писмото ти. Обясни ми всичко това, защото много нѣщо не разбирамъ, а, ако искашъ да знаешъ истината, азъ, право да си кажъ, не разбирамъ ни християнитѣ, ни тебе, ни Лигия. Не се чуди, че азъ, когато, ти го речи, нищо не интересува, освѣнъ моята собствена особа, толкова подробно распитвамъ за всичко; виновникъ на всичко, което се случи, съмъ азъ, значи, всичко това до нѣйдѣ е и мое дѣло. Пиши ми по-скоро, защото азъ не мога да кажъ навѣрно кога ще се видимъ. Намѣренията се мѣняватъ въ главата на мѣднобрадия, като пролѣтень въ-търъ. Сега отъ Беневентъ той има намѣрение да замине направо за Гърция и да се не връща въ Римъ. Тигелинъ, обаче, го съвѣтва, да се върне, макаръ за малко врѣме, защото народътъ, който тѣгува за отсъствието му, (чети: за хлѣбъ и зрѣлица), може да се възбунтува. Та, както видишъ, и азъ не знаахъ какво ще бѣде рѣшено. Ако Ахайя надтегне, то, може би, ще ни се поиска да идемъ въ Египетъ. Азъ бихъ настоявалъ и ти да дойдешъ, понеже прѣдполагамъ, че при твоето душевно състояние пѣтуванията и нашитѣ развлѣченія могатъ да ти послужатъ като лѣкарство, но може да не ни заваримъ. Но все пакъ, помисли, не би ли било по-добрѣ за тебе, въ такъвъ случай, да си отдѣхнешъ въ твоитѣ сицилийски имѣния, отъ колкото да сѣдишъ въ Римъ. Пиши ми подробно за себе-си, и прощавай. Този нѣтъ никакви пожелания, освѣнъ това да бѣдешъ здравъ, не добавямъ, тѣй като, кълнъ се въ Полукса! — не знаахъ що да ти пожелаахъ.“

Като получи писмото, Виниций отначало не усѣщаше никакво желание да му отговори. У него имаше нѣщо като прѣдчувствие, че не си струва труда да отговаря, че това никому за нищо не е нужно, нищо не ще изясни. Обзе го равнодушие и съзнание за суетността на живота. При това, струваше му се, че Петроний въ никой случай не ще го разбере и че се е случило нѣщо такова, което ги е раздѣлило единъ отъ други. Той дори и себе-си не можеше да разбере. Като се върнъ изъ задъ Тибръ въ своя раскошенъ „инсулъ“ въ Каринитѣ, той се чувствуваше слабъ, истощенъ, — и отначало усѣщаше нѣкакво удоволствие върѣдъ удобствата и раскоша, които го окръжаваха. Но това удоволствие бѣше непродължително. Той скоро почувствува, че живѣе въ пустиня, че всичко това, което до сега съставляваше интереса на неговия животъ, или съвсѣмъ не съществува за него, или съвсѣмъ се е намалило. Той испитваше чувство, като че нѣкой е прѣрѣзалъ въ душата му